

Busk: Jeg ønsker kun at gøre nogle faa Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Færøerne. Der er ikke et eneste Medlem, der siger: blæse være med Færøerne, som det ærede Medlem sagde. Færøerne ere jo ikke nogen Koloni, det er en Del af Danmark, og derfor har det Repræsentanter baade i Folketinget og Landstinget. Vi have gennem en Række af Aar — det vil det ærede Medlem ogsaa indrømme os — næsten over al Maade — kan jeg sige — støttet Færøerne. Er der nogen Del af det danske Rige, der har faaet en kolossal Støtte af os til sit Skolevæsen, saa er det Færøerne. Hvordan handlede vi i Forfjor, da man sagde: Færøerne ere en Samling Smaaøer, Postgangen er meget uheldig o. s. v., o. s. v., hjælp os til at faa et Dampskib, der kan sejle omkring. Det vilde koste mange Tusinde Kroner om Aaret. Vi gik ind paa det af Hensyn til Færøerne. Saaledes have vi altid gjort her. Naar vi have stillet os i dette Spørgsmaal, som vi gøre, kan det ærede Medlem takke Ministerens egne Motiver derfor. Thi saa vidt jeg kan skønne efter at have været med til Finansudvalgets Arbejde, skyldes vor Holdning egentlig Ministerens egne Motiver. Hvis det ærede Medlem vil slaa op i Anmærkningerne til § 20 V. A. 1, vil han ogsaa se, at Ministeren begynder sin Motivering af dette Forslag med at fortælle os, at der tidligere har været forlangt noget lignende, men at Ministeren da havde stillet den Fordring, at de oppe paa Færøerne selv skulde skaffe en Bolig og desuden give 800 à 1,000 Kr. om Aaret. Blev det givet, vilde Ministeren den Gang søge at faa Staten til at yde en hel Del til. Nu maa det ærede Medlem ikke tro, at Forholdene ere saa ulige paa Færøerne fra i Danmark. Hvorledes gaar det til, naar man her i de daarlige og fattige Egne skal have Læge eller Dyrlæge? Saa komme de til Amtskommunen og spørge, om den vil være saa venlig at give Bidrag til denne Læge eller Dyrlæge, saa vil man prøve at faa Staten til at give noget lignende. Hvorledes bliver saa Forholdet? Det er de fede og rige Egne, som have de mange Tønder Hartkorn, og som fylde Amtsrådskasserne, som komme til at be-

tale, for at de i de fattige Egne kunne faa saadan Lægehjælp, hvad de jo i og for sig ingen Interesse have af i de Egne, hvor det meget Hartkorn findes. Saaledes gaar det til her. Skulde vi saa ikke have Lov til at stille os paa lignende Maade over for saadanne Tilfælde paa Færøerne, saa at vi sige, at uagtet alt, hvad vi have givet til Færøerne og ere villige til at give, maa vi dog forlange, ligesom Ministeren den Gang forlangte, at Færøingerne, hvis de ville have en virkelig Forbedring af deres Forhold, ogsaa selv maa give lidt til. De maa ikke betragte den danske Statskasse blot som en Malkeko, som de kunne malke uden videre Forpligtelse. Jeg henviser derfor først og fremmest til Ministerens egen Motivering, det er den, som blandt andet har givet os Anledning til at stille os paa det Standpunkt, at Færøingerne ogsaa maa give noget. Naar dernæst det ærede Medlem siger til os, at det er en Samvittighedssag, vil jeg dertil svare: Hvorledes kan da Ministeren, som kender Forholdene og har undersøgt dem, for 2—3 Aar siden komme og forelægge et saadant Forslag for os, naar det ligefrem vilde være en Forbrydelse mod Samvittigheden? Vi skulle ikke stille os ubillig over for Færøingerne, men kun have Lov til at sige til de Herrer — ligesom vi gøre her i Danmark — at de dog ogsaa selv kunde give lidt til. Saaledes er vort Standpunkt, og jeg synes, det baade er human og rimeligt. Jeg kan derfor i alt væsentligt være enig med det ærede Medlem for Fredsborg (J. Hage),

Det har under Forhandlingen om denne Sag — da den højtærede Justitsminister, saa vidt jeg ved, ellers ikke har noget imod at tale til os i dette Ting, det have vi da Erfaring for — undret mig, at han ikke har svaret det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam), som jo selv er Læge, og som derfor er mere inde i disse Spørgsmaal end vi andre. Dette ærede Medlem spurgte Ministeren, hvorfor vore Kolonier og Færøerne vare saadanne Fabrikker for Distriktslæger, og hvorfor vore Læger her i Landet skulde have at beklage sig over, at Læger, som kom op paa Færøerne, som oftest vendte hjem igen som Distriktslæger. At det forholdt sig saaledes, vilde